WÄ□dkarstwo

Autor: Opracowa□□ Pawe□□ Ciechanowicz

WÄ□dkarstwo – rodzaj hobby i sportu, polegajÄ□cy na □□owieniu ryb na wÄ□dkÄ□.

Wyró□źnia siÄ□ piÄ□Ä□ rodzajów wÄ□dkarstwa – w ka□ždym z nich u□żywa siÄ□ innej, odpowiedniej metody wÄ□dkowania i przystosowanej do wybranej techniki □□owienia wÄ□dki:

wÄ□dkarstwo morskie wÄ□dkarstwo muchowewÄ□dkarstwo podlodowewÄ□dkarstwo spinningowewÄ□dkarstwo sp□□awikowo-gruntowe

WÄ□dkarz powinien pos□□ugiwaÄ□ siÄ□ sprzÄ□tem o okre□□lonych parametrach oraz posiadaÄ□ licencjÄ□ (kartÄ□ wÄ□dkarskÄ□).

WÄ□dkarstwo mogÄ□ uprawiaÄ□ osoby w ka□ždym wieku. Od 16 roku □życia mo□żna zapisaÄ□ siÄ□ do Polskiego ZwiÄ□zku WÄ□dkarskiego (PZW), który powsta□□ w 1950 r. Jest to organizacja nadzorujÄ□ca dzia□□ania wszystkich kó□□ wÄ□dkarskich, istniejÄ□cych w wiÄ□kszo□□ci du□żych i □□rednich miejscowo□□ci.
Metody i techniki wÄ□dkowania

Nale□ży wyra□□nie odró□żniaÄ□ definicjÄ□ metody od techniki wÄ□dkowania. Przez wiele lat, a w□□a□□ciwie do dzisiaj, obydwa te pojÄ□cia sÄ□ w potocznym jÄ□zyku wÄ□dkarzy mylone i stosowane zamiennie.

Dopiero po 1989 r. wiÄ□ksze otwarcie na □□wiatowÄ□ literaturÄ□ wÄ□dkarskÄ□ (w której profesjonalna nomenklatura tematu by□□a ju□ż ukszta□□towana) oraz nastanie wolno□□ci wydawniczej spowodowa□□y ogromne, w stosunku do poprzednich lat, zwiÄ□kszenie nak□□adów i tytu□□ów wydawnictw wÄ□dkarskich, nie tylko ogólnotematycznych, ale tak□że wszelkiego rodzaju monografii i pozycji zajmujÄ□cych siÄ□ wieloma szczegó□□owymi aspektami wÄ□dkarstwa. Na tej podstawie ujednolici□□y siÄ□ pojÄ□cia i definicje dotyczÄ□ce teorii wÄ□dkowania. Ustali□□y siÄ□ pewne istotne regu□□y w tym zakresie (chocia□ż niektórym autorom, od czasu do czasu, nadal myli siÄ□ nazewnictwo). PojÄ□cie metody wÄ□dkowania

MetodÄ□ wÄ□dkowania nazywa siÄ□ taki sposób □□owienia ryb na wÄ□dkÄ□, który w zakresie sprzÄ□tu i sposobów jego u□życia, bardzo znaczÄ□co odbiega od innych stosowanych w po□□owach niekomercyjnych. Istnieje wiÄ□c metoda spinningowa, muchowa oraz sp□□awikowo-gruntowa. WÄ□dkarstwo zimowe, a raczej podlodowe, stanowi poniekÄ□d minisyntezÄ□ wÄ□dkarstwa sp□□awikowego i spinningowego, ale ze wzglÄ□du na warunki wÄ□dkowania, zminiaturyzowany sprzÄ□t oraz stosowane przemiennie przynÄ□ty naturalne i sztuczne, a nawet □□Ä□czenie tych przynÄ□t, predestynuje wÄ□dkarstwo podlodowe do uznania za odrÄ□bnÄ□ metodÄ□ wÄ□dkowania. Ostatnio w□□adze wÄ□dkarskie zaakceptowa□□y jeszcze jednÄ□, na Zachodzie od dawna stosowanÄ□, metodÄ□ trollingowÄ□, u nas jeszcze ma□□o dostÄ□pnÄ□ i nie rozpowszechnionÄ□. Równie□ż coraz popularniejsze ostatnio wÄ□dkarstwo morskie, z u□życiem morskich jednostek p□□ywajÄ□cych, □□Ä□czÄ□ce metodÄ□ spinningowÄ□, polegajÄ□cÄ□ w zasadzie na trollingu (zwiÄ□zanego z ruchem jednostki p□□ywajacej) z metodÄ□ gruntowÄ□ w czasie wy□□Ä□czenia napÄ□du jednostki na □□owisku, z uwagi na bardzo wysokie wymagania sprzÄ□towe: nadzwyczaj wytrzyma□□e wÄ□dzisko, zbudowane nieraz z najwy□ższej klasy komponentów u□żywanych w lotnictwie, z mocnymi przelotkami, odpornymi na korozjÄ□ i □□cieranie; linki o najwy□ższych parametrach wytrzyma□□o□□ciowych; du□ży, odporny na wodÄ□ morskÄ□ i rdzewienie ko□□owrotek z wytrzyma□□ymi przek□□adniami, z bardzo pojemnÄ□ szpulÄ□, mieszczÄ□cÄ□ nawet kilkaset metrów grubej linki; pasa biodrowego z gniazdem na dolnik wÄ□dziska i z zaczepami bezpiecze□□stwa zapinanymi do relingu stanowiska w czasie holowania du□żej ryby - uznawane jest obecnie za odrÄ□bnÄ□ metodÄ□ wÄ□dkowania. Metoda spinningowa polega przede wszystkim na wÄ□dkowaniu bardzo aktywnym - oznacza to, □że to wÄ□dkarz szuka ryby, prawie zawsze drapie□żnej, a nie czeka, a□ż ona, wÄ□drujÄ□c za pokarmem, nap□□ynie na stanowisko □□owiÄ□cego. Spinningista poszukuje stanowisk ryb przede wszystkim na trasie jej wÄ□dróweк za □żerem, w miejscach przewidywanych zasadzek na drobnicÄ□ bÄ□dÄ□cÄ□ jej pokarmem, wreszcie w miejscach, gdzie znajdujÄ□ siÄ□ dogodne rybie kryjówki i miejsca odpoczynku nocnego lub zimowego. Równie□ż sprzÄ□t u□żywany do □□owienia ryb metodÄ□ spinningowÄ□ ró□żni siÄ□ znacznie od sprzÄ□tu do □□owienia innymi metodami. WÄ□dziska w zasadzie sÄ□ krótsze, ale budowane sÄ□ (jak i inne) w kilku lub nawet kilkunastu modelach, w zale□żno□□ci od tego czy □□owi siÄ□ z brzegu

(wÄ□dziska d□□u□sze), czy z □□odzi (w. krótsze), jaki gatunek ryb siÄ□ □□owi, czy spodziewa siÄ□ brania okazowych, czy te□ż mniejszych sztuk, od g□□Ä□boko□□ci wody, charakteru □□owiska (np. czyste lub zaro□□niÄ□te, wzgl. pe□□ne zawad) i wreszcie od rodzaju przynÄ□ty sztucznej. Ko□□owrotki spinningowe, które w zasadzie bezustannie pracujÄ□, muszÄ□ byÄ□ wykonane z bardzo trwa□□ych materia□□ów, odpornych na korozjÄ□, a ich czÄ□□ci tak zaprojektowane, aby si□□y na nie dzia□□ajÄ□ce (a sÄ□ one powa□ne, liczone nawet w dziesiÄ□tkach kg) nie spowodowa□□y szybkiego zniszczenia lub zu□ycia czÄ□□ci zw□□aszcza wspó□□pracujÄ□cych ze sobÄ□. MuszÄ□ one mieÄ□ wyjÄ□tkowo dok□□adnie dzia□□ajÄ□ce i □□atwe do bie□ÄÄ□cego regulowania hamulce, kab□□Ä□ki idealnie uk□□adajÄ□ce linkÄ□ oraz dobrze wyprofilowanÄ□ do wielosettysiÄ□cznych rzutów trwa□□Ä□ szpulÄ□, nie mówiÄ□c ju□ż o □□o□yskach i przek□□adniach. Linki do spinningu te□ż posiadajÄ□ specjalne cechy u□□atwiajÄ□ce □□owienie, w□□a□□nie tÄ□ metodÄ□. MuszÄ□ to byÄ□ wysokiej klasy □y□□ki syntetyczne lub plecionki. Podobnie jest z metodÄ□ muchowÄ□. Po□□ów ryb na muchÄ□ wymaga równie□ż specjalistycznego sprzÄ□tu: odrÄ□bnie budowanych wÄ□dzisk, o innych parametrach, np. innym roz□□o□eniu wytrzyma□□o□□ci blanku, ugiÄ□cia i akcji; ca□□kiem innych ko□□owrotków i ca□□kiem innej konstrukcji linki, pe□□niÄ□cej dodatkowo rolÄ□ obciÄ□□enia, które przy metodzie spinningowej spe□□nia przynÄ□ta, znacznie ciÄ□□sza od delikatnej, leciutkiej imitacji muchy, której, zresztÄ□ zgodnie z przepisami, nie wolno dodatkowo obciÄ□□aÄ□. W metodzie muchowej stosuje siÄ□ o wiele wiÄ□cej zró□nicowanych przynÄ□t. Podstawowych rodzajów imitacji much i owadów jest kilkana□□cie , ale wzorów u□ywanych przez wÄ□dkarzy nawet kilka tysiÄ□cy, ró□niÄ□cych siÄ□ zauwa□alnie. Metoda sp□□awikowo-gruntowa ró□ni siÄ□ od spinningu w□□a□□ciwie wszystkim - posiadaniem sygnalizatora bra□□, jakim mo□e byÄ□ sp□□awik, dzwonek, swingtip itp. oraz w zale□no□□ci od techniki wÄ□dkowania – d□□ugo□□ciÄ□ i innymi parametrami wÄ□dzisk. WÄ□dki ró□niÄ□ siÄ□ od wcze□□niej opisanych metod akcjÄ□, d□□ugo□□ciÄ□, ciÄ□□arem rzutowym, technikÄ□ wykonania. PrzynÄ□ty sÄ□ diametralnie ró□ne, bowiem przy metodzie sp□□awikowo-gruntowej sÄ□ pochodzenia naturalnego, czÄ□sto □ywe. Ale zasadnicza odmienno□□Ä□ tej metody, wyra□□nie odró□niajÄ□ca jÄ□ od pozosta□□ych (z wyjÄ□tkiem metody podlodowej) polega na statycznej pozycji wÄ□dkarza, który obrawszy sobie miejsce wÄ□dkowania, popularnie zwane miejscówkÄ□, czÄ□sto wcze□□niej zanÄ□conÄ□, pozostaje na niej nawet parÄ□ lub parÄ□na□□cie godzin w zale□no□□ci od czÄ□stotliwo□□ci bra□□ ryby. Ró□nica za□□ miÄ□dzy zestawem sp□□awikowym, a gruntowym polega na tym, □e przy po□□owach na sp□□awik przynÄ□ta mo□e byÄ□ podana równie□ż na powierzchni i na ka□dej g□□Ä□boko□□ci wody lub na dnie, a sp□□awik spe□□nia dwie funkcje: jako sygnalizator bra□□ oraz wykorzystujÄ□c wyporno□□Ä□ sp□□awika jako sposób na ustawienie g□□Ä□boko□□ci po□□o□enia przynÄ□ty. Przy po□□owach na grunt przynÄ□ta zawsze le□y na dnie, za□□ najpopularniejszym sygnalizatorem bra□□ jest zawieszony na szczytówce dzwoneczek lub na □y□□ce miÄ□dzy przelotkami jaki□□ kilku gramowy, najlepiej ob□□y przedmiot. OdmiennÄ□ sygnalizacjÄ□ bra□□ stosuje siÄ□ w tzw. feederach. Jest nim elastyczna szczytówka, która podczas brania odchyla sie lub przygina. Oczywi□□cie wymaga to sta□□ego napiÄ□cia □y□□ki. IstniejÄ□ te□ż specjalne sygnalizatory elektroniczne, dajÄ□ce znaÄ□ o braniu, d□□wiÄ□kiem i (lub) □□wiat□□em. MetodÄ□ □□owienia ryb, niejako wymuszonÄ□ przez niskie temperatury i zamarzanie akwenów jest wÄ□dkarstwo podlodowe. Wymaga ono sprzÄ□tu do wykonywania przerÄ□bli w lodzie (pierzchnia lub □□wider), zminiaturyzowanych wÄ□dek, ma□□ych ko□□owrotków lub zwijade□□ek oraz ca□□ej gamy specjalnych, sztucznych przynÄ□t zwanych ogólnie mormyszkami, które sÄ□ odmianÄ□ b□□ystek wahad□□owych i pilkerów. Niezale□nie od przynÄ□t sztucznych, do □□owienia podlodowego u□ywa siÄ□ równie□ż przynÄ□t naturalnych, przede wszystkim pochodzenia zwierzÄ□cego. CzÄ□sto zamiast zamarzajÄ□cego w wodzie sp□□awika, jako sygnalizatora bra□□ u□ywa siÄ□ tzw. "kiwaka" tj. specjalnej sprÄ□□ynki (szczecinki z karku dzika, stalowego drucika itp.) umocowanej na szczytówce wÄ□dziska, który wyra□□niej ni□ż sp□□awik sygnalizuje nawet najdelikatniejsze branie ryby. I na koniec metoda trollingowa, która jest w□□a□□ciwie spinningiem, ale zamiast przeciÄ□gania wabiÄ□cej przynÄ□ty w pobli□u przewidywanych stanowisk ryb za pomocÄ□ rÄ□cznego nawijania, szybciej lub wolniej, linki na ko□□owrotek, rolÄ□ "nawijacza" pe□□ni przystosowane do tego urzÄ□dzenie p□□ywajÄ□ce (tratwa, ponton, kajak, □□ódka itp.) napÄ□dzane si□□Ä□ miÄ□□□ni ludzkich (wios□□a) lub jakiegokolwiek, raczej ma□□ego silnika. Po prostu wypuszcza siÄ□ za burtÄ□ odpowiednio d□□ugi odcinek linki z przynÄ□tÄ□ i ciÄ□gnie siÄ□ z odpowiedniÄ□ lub zmiennÄ□ szybko□□ciÄ□ za □□rodkiem p□□ywajÄ□cym. PojÄ□cie techniki wÄ□dkowania

Technika wÄ□dkowania to sposób pos□□ugiwania siÄ□ wybranym zestawem wÄ□dkowym w trakcie □□owienia ryb, obojÄ□tnie, jakÄ□ metodÄ□ odbywa siÄ□ □□owienie. Technika wÄ□dkowania zale□na jest od bardzo wielu czynników wystÄ□pujÄ□cych podczas □□owienia ryb. Poni□ej omówione sÄ□ tylko te najbardziej charakterystyczne dla ka□dej z metod. Spinning. Technika □□owienia wÄ□dkÄ□ spinningowÄ□ zale□na jest przede wszystkim od rodzaju ryb, jakie zamierzamy □□owiÄ□ (szczupaki, sandacze, bolenie, sumy, □□ososiowate, czasem okazyjnie inne), nastÄ□pnie od charakterystyki □□owiska, gdzie zamierzamy □□owiÄ□ (rzeka, jezioro, morze, zadrzewienie brzegów, ro□□linno□□Ä□ i

inne zawady na dnie), oraz od rodzaju przynÄ□t sztucznych. Od powyższych warunków zależy technika wyrzutu przynÄ□ty: np. znad g□□owy, na □□owiskach otwartych, wyrzutu bocznego spod rÄ□ki (spod siebie) na zalesionym brzegu lub na wÄ□skiej rzece. Można też przyjÄ□Ä□ inne kombinacje tych dwóch podstawowych sposobów wyrzutu, jak np. wyrzut z jednej lub obu rÄ□k. NastÄ□pnym rodzajem jest technika prowadzenia przynÄ□ty za pomocÄ□ ko□□owrotka, najczÄ□□ciej o szpuli sta□□ej, do której przywiÄ□zana jest maksymalnie d□□uga linka z przynÄ□tÄ□. (Ko□□owrotka o jednoosiowej, bezprzek□□adniowej szpuli ruchomej używajÄ□ do spinningu czasem tylko wÄ□dkarze z najbardziej zapad□□ych rejonów różnych krajów np. w Rosji, najczÄ□□ciej starsi i o skromnych zasobach finansowych). Techniki prowadzenia przynÄ□ty: powierzchniowe, wpó□□ wody, denne, skokami, z opadu, pod prÄ□d i z prÄ□dem rzeki oraz wszystkie tego warianty, uzależnione od rodzaju i ciÄ□□żaru przynÄ□ty oraz charakterystyki □□owiska. Mucha. Przy tej metodzie wÄ□dkowania, techniki □□owienia sÄ□ z pozoru podobne do powyższych, ale bardziej precyzyjne, powiem, wyrafinowane. Już sama technika wyrzutu, stawia wÄ□dkarzowi o wiele wiÄ□ksze wymagania w nauce i praktyce, z uwagi na wielkÄ□ rolÄ□ sznura muchowego, którego sÄ□ trzy rodzaje, o różnym kszta□□cie i wadze, majÄ□ce wp□□yw na wyrzut i prowadzenie przynÄ□ty, a także innÄ□ nieco rolÄ□ ko□□owrotka muchowego, generalnie różniÄ□cego siÄ□ konstrukcjÄ□ od innych. Podstawowa technika wyrzutu zwanego "znad g□□owy" polega (w zale□no□□ci od odleg□□o□□ci celu wyrzutu) na rozwiniÄ□ciu linki w powietrzu nad g□□owÄ□ do potrzebnej d□□ugo□□ci, kilkoma jednostajnymi wymachami wÄ□dziska, i po□□o□żeniu jej z muchÄ□ na ko□□cu przyponu, jak najciszej w miejsce spodziewanego stanowiska ryby.

Trudnym wariantem tego rzutu jest rzut spod kija, którego g□□ówna zasada polega na tym, że linka nie leci nad g□□owÄ□ i nad kijem, jak przy rzucie podstawowym, lecz pod kijem, do ty□□u, tam siÄ□ rozprostowuje i znów pod kijem przelatuje do przodu, przez ca□□y czas nie dotykajÄ□c wody. W zadrzewionym □□owisku stosuje siÄ□ technikÄ□ wyrzutu bocznego czyli w p□□aszczy□□nie przesuniÄ□tej o 90° w stosunku do rzutu znad g□□owy, a wiÄ□c równolegle do p□□aszczyzny lustra wody. Jest jeszcze jedna technika wyrzutu: rzut skandynawski, bÄ□dÄ□cy modyfikacjÄ□ rzutu znad g□□owy, ale nieco trudniejszy, gdyż wyd□□u□żanie linki przy wymachach odbywa siÄ□ przy u□życiu również lewej rÄ□ki, którÄ□ □□ciÄ□ga siÄ□ linkÄ□ z ko□□owrotka, dla zmniejszenia jej oporu. Rzut taki stosuje siÄ□ chcÄ□c osiÄ□gnÄ□Ä□ dalsze odleg□□o□□ci. Najtrudniejszym chyba wyrzutem jest rzut rolowany. "Stosowany jest wtedy, gdy tuż za nami mamy jakÄ□□□ przeszkodÄ□: wysokie ogrodzenie lub zwartÄ□ □□cianÄ□ drzew. Rzut polega na szybkim podciÄ□gniÄ□ciu do siebie linki po wodzie, nie podrywajÄ□c jej ca□□ej w powietrze. Koniec linki □□lizga siÄ□ po wodzie. Linka leci pod szczytówkÄ□ wÄ□dki, tworzÄ□c za niÄ□ niewielkÄ□ pÄ□tlÄ□. Nie pozwalamy jej przelecieÄ□ ca□□ej, zatrzymujÄ□c gwa□□townie ruch wÄ□dki i wypychamy jÄ□ pó□□kolistym ruchem do przodu. Powsta□□a z ty□□u pÄ□tla przetacza siÄ□, tworzÄ□c ko□□o toczÄ□ce siÄ□ wzd□□u□ż linki" [1]. Na dużych rzekach, przeważnie w innych krajach stosowany też jest rzut □□ososiowy, polegajÄ□cy na poderwaniu bardzo d□□ugiej linki dwurÄ□cznym wÄ□dziskiem na dwa tempa, przerzucenie jej ca□□ej do ty□□u i po pe□□nym rozwiniÄ□ciu rzucenie nad g□□owÄ□ do przodu.

Technika prowadzenia linki jest też odmienna. LinkÄ□ z przyponem, na którego ko□□cu uwiÄ□zana jest przynÄ□ta zaliczona do przynÄ□t "muchowych" i boczny trok z dodatkowÄ□ muchÄ□ □□ciÄ□ga siÄ□ bowiem najczÄ□□ciej rÄ□kÄ□, czasem nawija na ko□□owrotek, gdy linkÄ□ wyrzucono na dalszÄ□ odleg□□o□□Ä□. Ko□□owrotek w metodzie muchowej s□□u□ży w zasadzie do magazynowania linki i holowania zapiÄ□tej już wiÄ□kszej ryby. Przy bliższych odleg□□o□□ciach wyrzutu, ko□□owrotka u□żywa siÄ□ rzadko. CzÄ□sto zdarza siÄ□ potrzeba poprawienia celno□□ci rzutu lub u□□o□żenia linki na wodzie. PoprawkÄ□ wykonujemy poderwaniem czÄ□□□ci linki z wody i nadrzucenie jej szczytówkÄ□ w po□żÄ□dane miejsce. Manewr ten możemy uczyniÄ□ parÄ□ razy do skutku. Techniki □□owienia metodÄ□ sp□□awikowo-gruntowÄ□ sÄ□ najbardziej zróżnicowane, gdyż pomys□□owo□□Ä□ wÄ□dkarzy w tym zakresie przekracza wszelkie, kolejne granice. Pozornie drobne zmiany w konstrukcji sprzÄ□tu i w monta□żu zestawów, sprzÄ□tu pomocniczego oraz w przygotowaniu i sposobie podania przynÄ□t, majÄ□ ogromny wp□□yw na rozwiniÄ□cie technik □□owienia. Ma to swoje odbicie także w literaturze wÄ□dkarskiej, coraz bardziej specjalistycznej, monograficznej. Ca□□e ksiÄ□□żki po□□wiÄ□cone □□owieniu tylko jednego gatunku ryby, jednemu rodzajowi □□owiska, jednej technice (sposobowi) wÄ□dkowania, jak i wymy□□lnym trikom i drobnym wynalazkom sprzÄ□towym, usprawniającym po□□owy. Każdy z tych elementów zmienia, rozwija, i poszerza wachlarz technik wÄ□dkowania. Technika wÄ□dkowania w wodach stojÄ□cych

□□owienie odleg□□o□□ciowe (zwane też popularnie "metodÄ□ angielskÄ□", a w□□a□□ciwie technikÄ□ angielskÄ□). TakÄ□ technikÄ□ stosuje siÄ□ na odleg□□o□□ci wiÄ□kszej niż dwie d□□ugo□□ci wÄ□dziska z zestawem. Polega ona na zastosowaniu specjalistycznych wÄ□dzisk o cienkim blanku, d□□ugo□□ci najczÄ□□ciej pomiÄ□dzy 3,9-4,5 m, o ugiÄ□ciu parabolicznym, wadze rzadko

przekraczajÄ□cej 250 g i dużej (14-17 szt.) iloÅ□ci przelotek. Stosowane sÄ□ cienkie żyÅ□ki 0,08-0,16 mm i spÅ□awiki typu waggler. Å□owienie odległoÅ□ciowe czasami nazywane jest Å□owieniem matchowym, a wÄ□dzisko matchówkÄ□. Å□owienie ze spÅ□awikiem stałym jest najpopularniejszÄ□ technikÄ□ Å□owienia, stosowanÄ□ zwÅ□aszcza przez dzieci i poczÄ□tkujÄ□cych wÄ□dkarzy. UżywaÂ siÄ□ jej na Å□owiskach o znanym sobie ukształtowaniu dna i gÅ□Ä□bokoÅ□ci raczej nie przekraczajÄ□cej dÅ□ugoÅ□ci wÄ□dziska. SpÅ□awik jest przymocowany do żyÅ□ki dwupunktowo i ustawia siÄ□ go na żyÅ□ce na dowolnÄ□, ale stałÄ□ gÅ□Ä□bokoÅ□Ä□, w granicach dÅ□ugoÅ□ci wÄ□dziska. Å□owienie ze spÅ□awikiem przelotowym. Na Å□owiskach gÅ□Ä□bokich lub o nie znanej lub bardzo zróżnicowanej gÅ□Ä□bokoÅ□ci (nie zgruntowanych) używa siÄ□ spÅ□awika przelotowego, zamocowanego na żyÅ□ce za pomocÄ□ krÄ□tlika. GÅ□Ä□bokoÅ□Ä□ zanurzenia przynÄ□ty reguluje siÄ□ stoperkiem nawleczonym lub zawiÄ□zanym na żyÅ□ce gÅ□ównej w dowolnym miejscu, ograniczonym tylko gÅ□Ä□bokoÅ□ciÄ□ Å□owiska. Tej techniki można używaÄ□ Å□owiÄ□c w dalszej odległoÅ□ci od brzegu krótszym wÄ□dziskiem (2,7-3,5 m) i na grunt bez spÅ□awika, który zastÄ□piony jest jakimkolwiek innym sygnalizatorem. Å□owienie na żywca lub na martwÄ□ rybkÄ□. Obecnie, ze względu na propagowanie etycznych aspektów wÄ□dkarstwa, Å□owienie na żywca, chociaż nie jest prawnie zakazane, jest stosowane rzadko i z niejakim mniejszym lub wiÄ□kszym wstydem i raczej w ukryciu, ze względu na opiniÄ□ ogóÅ□u społeczeÅ□stwa. Å□owi siÄ□ wiÄ□c raczej na martwÄ□ rybkÄ□ lub filety rybne. Zestawy do Å□owienia na żywca posiadajÄ□ na tyle wyporny spÅ□awik, aby żywiec nie mógÅ□ przekroczyÄ□ pewnej gÅ□Ä□bokoÅ□ci wody i ukryÄ□ siÄ□ w podwodnej roÅ□linnoÅ□ci. JeÅ□li nie chcemy, aby żywiec zawlókÅ□ spÅ□awik w trzciny lub inne roÅ□liny powierzchniowe lub wynurzone, stosuje siÄ□ technikÄ□ "paternoster", tj. na koÅ□cu żyÅ□ki gÅ□ównej zawiesza siÄ□ ciÄ□żkie (w zależnoÅ□ci od wielkoÅ□ci żywca) obciÄ□żenie, natomiast sam żywiec pÅ□ywa na bocznym przyponie, umocowanym do żyÅ□ki gÅ□ównej za pomocÄ□ trójkÄ□cika ze stalowego drutu, którego boczne ramiÄ□ jest dÅ□uższe od dÅ□ugoÅ□ci miÄ□kkiego przyponu, po to, aby żywiec nie splÄ□tałÅ□ przyponu z żyÅ□kÄ□ gÅ□ównÄ□. (Ale i tak jakoÅ□ zawsze siÄ□ po jakimÅ□ czasie splÄ□cze). Przy stosowaniu martwej rybki lub filetu systemiku "paternoster" raczej siÄ□ nie używa, chyba że Å□owimy czasem w wodzie o szybkim uciÄ□gu. Å□owienie feederem polega na użyciu ciÄ□żkiego wÄ□dziska z drgającÄ□ szczytówkÄ□, przystosowanego do Å□owienia z koszyczkiem zanÄ□towym zawieszonym na koÅ□cu żyÅ□ki gÅ□ównej, natomiast haczyk z przynÄ□tÄ□ umocowany jest na bocznym troku. Å□owienie z drgającÄ□ szczytówkÄ□ (winkelpicker, swingtip, quivertip). Podstawowa cecha wyróżniającÄ□ tÄ□ technikÄ□ od innych, to brak spÅ□awika, który zastÄ□piony jest sygnalizatorem w postaci kawaÅ□ka (30-50 cm) cienkiej (czuÅ□ej) i wymienialnej szczytówki z dwiema przelotkami, przymocowanej do wÅ□aÅ□ciwej szczytówki wÄ□dziska za pomocÄ□ przegubowego Å□Ä□cznika lub miÄ□kkiej gumowej rurki. Żyłka przechodzi przez wszystkie przelotki, ale pod ciÄ□żarem zwisającego sygnalizatora jest zgiÄ□ta pod kÄ□tem prostym w stosunku do osi wÄ□dziska. Każde branie ryby powoduje odchylenie sygnalizatora od pionu i jego ruch. Techniki tej używa siÄ□, gdy sygnalizacja braÅ□ przez spÅ□awik jest niezauważalna np. z powodu dużej fali, braku widocznoÅ□ci (zmrok, mgÅ□a itp.). Sygnalizatory te sÄ□ bardzo czuÅ□e. Å□owienie technikÄ□ wÅ□osowÄ□ na kulki proteinowe. Tej techniki używa siÄ□ do Å□owienia ryb spokojnego żeru, najczÄ□Å□ciej karpi, które sÄ□ bardzo podejrzliwe i ostrożne, zwÅ□aszcza w wodach o dużej presji wÄ□dkarskiej, gdzie wiele ryb byÅ□o już skÅ□utych. Do goÅ□ego haczyka gÅ□ównego o rozmiarze odpowiednim do danego gatunku ryby dowiÄ□zuje siÄ□ na cienkiej (0,6-0,8 mm), 2-3 cm dÅ□ugoÅ□ci żyÅ□ce malutki haczyk, ukryty w odpowiednio dużej przynÄ□cie, którÄ□ jest specjalnie spreparowana i wysuszona (aby szybko nie rozmokÅ□a) kulka proteinowa. Ryba nie widzÄ□c zagrożenia w postaci grubszej żyÅ□ki lub wystającego z przynÄ□ty haka, żeruje mniej ostrożnie i wciÄ□ga do pyszczka przynÄ□tÄ□, a wraz z niÄ□ i duży hak uwiÄ□zany do żyÅ□ki gÅ□ównej. Technika wÄ□dkowania w rzekach i strumieniach o szybkim przepÅ□ywie wody Å□owienie na przepÅ□ywankÄ□ z wysnuwaniem żyÅ□ki; z przytrzymywaniem; z dna. W rzekach o dużym uciÄ□gu wody i zaroÅ□niÄ□tych, trudnodostÄ□pnych brzegach stosuje siÄ□ tzw. przepÅ□ywankÄ□, przy czym istnieje kilka sposobów prowadzenia żyÅ□ki z przynÄ□tÄ□. ZarzucajÄ□c zestaw (skrócony) pod prÄ□d, w górÄ□ od wybranego stanowiska, prowadzi siÄ□ go dÅ□ugim i sztywnym wÄ□dziskiem, możliwie z dala od zawad brzegowych i aby siÄ□gnÄ□Ä□ dalej w dóÅ□ rzeki, czasem pod pochylone nisko drzewa, siÄ□gającÄ□ gaÅ□Ä□ziami lustra wody, wysnuwa siÄ□ rÄ□cznie żyÅ□kÄ□ na odległoÅ□ciÄ□ pozwalającÄ□ na skuteczne zaciÄ□cie i hol ryby. Jest to przepÅ□ywanka z wysnuwaniem żyÅ□ki. Niektórzy prowadzÄ□c żyÅ□kÄ□ lekko, co chwilÄ□ jÄ□ przytrzymujÄ□, aby spowodowaÄ□ również pionowy ruch przynÄ□ty i jej smużenie, gdy podejdzie do powierzchni. I to jest drugi sposób – z przytrzymywaniem. JeÅ□li ciÄ□ższÄ□ przynÄ□tÄ□, lub obciÄ□żonÄ□ dodatkowo prowadzi siÄ□ po dnie (bez wiÄ□kszych zaczepów) lub tuż nad dnem, tÄ□ technikÄ□ nazywa siÄ□ przepÅ□ywankÄ□ z dna. Å□owienie bolonkÄ□, stosuje siÄ□ przede wszystkim na rzekach o Å□rednim i szybkim uciÄ□gu na Å□owisku o dużej gÅ□Ä□bokoÅ□ci; wÄ□dka ze spÅ□awikiem, najczÄ□Å□ciej teleskopowa, o dÅ□ugoÅ□ci 5-8 m, z przelotkami, o sztywnej akcji szczytowej, oburÄ□czna. SpÅ□awik typu waggler, ale bardziej smukÅ□y, umocowany

dwupunktowo i bez antenki. □□owienie na przystawkÄ□ ze sp□□awikiem. TÄ□ technikÄ□ stosuje siÄ□ wtedy, gdy dostÄ□p do wody jest bardzo utrudniony (strome burty, zadrzewione i zakrzaczone brzegi) i □□owienie d□□ugÄ□ wÄ□dkÄ□ jest niemo□liwe. Technika ta polega na operowaniu krótkÄ□ wÄ□dkÄ□ z ko□□owrotkiem o szpuli sta□□ej i zestawem sp□□awikowym, w którym obciÄ□□enie nie pozwala na znoszenie zestawu pod brzeg, a przynÄ□ta le□ÄÄ□ca na dnie lub poruszana prÄ□dem wody uwiÄ□zana jest na d□□ugim (50-100 cm) przyponie. Sp□□awik, utrzymywany w jednym, mniej wiÄ□cej miejscu, przez obciÄ□□enie i szczytówkÄ□, tylko sygnalizuje branie ryby. □□owienie powierzchniowe ze sp□□awikiem, □□owienie dotykowe. Technika ta polega na stosowaniu przynÄ□ty utrzymujÄ□cej siÄ□ na powierzchni wody na zestawie ze sp□□awikiem i bez obciÄ□□e□□. Ale sp□□awik nie s□□u□y do sygnalizowania bra□□ (te widoczne sÄ□ go□□ym okiem), tylko jako p□□ywajÄ□ce obciÄ□□enie zestawu, majÄ□ce u□□atwiÄ□ jego zarzucenie. Na tak podanÄ□ przynÄ□tÄ□ biorÄ□ najczÄ□□ciej klenie, zbierajÄ□ce pokarm z powierzchni wody. Je□□li dostÄ□p do wody nie jest bardzo utrudniony i mo□na pos□□ugiwaÄ□ siÄ□ d□□u□szÄ□ wÄ□dkÄ□, nie u□ywamy sp□□awika, tylko podajemy przynÄ□tÄ□ (najczÄ□□ciej konika polnego lub innego owada) zawieszonÄ□ na □y□□ce bez □adnych innych obciÄ□□e□□, na dotyk, tj. dotykajÄ□c przynÄ□tÄ□ lustra wody, imitujÄ□c w ten sposób próbÄ□ odlotu owada, co bardzo prowokuje ryby nawet do wyskoku z wody za "uciekajÄ□cym" pokarmem. □□owienie tzw. tyczkÄ□. (wyczynowÄ□, karpiowÄ□, uniwersalnÄ□). Zasady tej techniki opisane sÄ□ w akapicie o technice □□owienia na zawodach wÄ□dkarskich (tyczka wyczynowa, b. d□□uga). Tyczka karpiowa bywa nieco krótsza i mocniejsza, z mocniejszym zestawem, zw□□aszcza przyponem i □y□□kÄ□. Tyczka uniwersalna jest wÄ□dziskiem i zestawem po□□rednim, u□ywanym do □□owienia wiÄ□kszych egzemplarzy równie□ z innych gatunków ryb. □□owienie z kulÄ□ wodnÄ□. Na p□□ytkich, przezroczystych i czÄ□sto bystrych wodach, zamiast sp□□awika, p□□oszÄ□cego w jakim□□ stopniu ryby, u□ywa siÄ□ czÄ□□ciowo nape□□nionÄ□ wodÄ□ (ale p□□ywajÄ□cÄ□) kulÄ□ z przezroczystego tworzywa, której nie widzÄ□ i nie obawiajÄ□ siÄ□ ryby. □□owienie z pa□□eczkÄ□ tyrolskÄ□. W celu g□□Ä□bokiego prowadzenia lekkiej przynÄ□ty w wodzie o szybkim uciÄ□gu do □y□□ki g□□ównej dowiÄ□zuje siÄ□ boczny trok z rurkÄ□ z tworzywa sztucznego, obciÄ□□onÄ□ w wolnym ko□□cu o□□owiem. TakÄ□ pa□□eczkÄ□ ciÄ□gnie prÄ□d wody po dnie, a lekka przynÄ□ta sp□□ywa trochÄ□ wy□ej wabiÄ□c ryby tam □erujÄ□ce. Technika ta jest zabroniona przy □□owieniu na muchÄ□, której nie wolno dodatkowo obciÄ□□aÄ□. Technika wÄ□dkowania na gruntowych zawodach wÄ□dkarskich. O ile w □□owieniu indywidualnym u□ywa siÄ□ stosunkowo niezbyt wiele zanÄ□ty i tylko przy metodzie sp□□awikowo-gruntowej, to na zawodach rozgrywanych tÄ□ metodÄ□ podstawÄ□ sukcesu jest ilo□□Ä□ u□ytej czasem dziesiÄ□tków kilogramów zanÄ□ty. ZanÄ□ty u□ywa siÄ□ przede wszystkim do □□ciÄ□gniÄ□cia i utrzymania w swoim sektorze, jak najwiÄ□kszej ilo□□ci ryb. Poniewa□ podczas zawodów nad brzegiem panuje do□□Ä□ znaczny ruch (sÄ□dziowie, obserwatorzy, go□□cie i gapie) i ryby trzymajÄ□ siÄ□ raczej dalej od brzegu, do □□owienia u□ywa siÄ□ wÄ□dzisk o znacznej d□□ugo□□ci, dochodzÄ□cych nawet do kilkunastu metrów, o specjalnej konstrukcji blanku, na tyle lekkiego, aby zawodnik mógÅ□ bez wiÄ□kszych trudno□□ci nim manewrowaÄ□ i na tyle wytrzyma□□ego, aby nie uleg□□ z□□amaniu przy holowaniu wiÄ□kszej ryby. WÄ□dzisk tych, (których cena mo□e dochodziÄ□ i do 25 tys. z□□), kolokwialnie zwanych tyczkami u□ywa siÄ□ na ogó□□ bez ko□□owrotka, ale z gumowym amortyzatorem. CzÄ□□ci wÄ□dziska sÄ□ nasadowe, które rozmontowuje siÄ□ i odk□□ada na stojak w czasie holu zaciÄ□tej ryby, a montuje przy ponownym zarzucaniu zestawu, w którym u□ywa siÄ□ raczej haczyka bezzadziorowego.

Opracowa□□ Pawe□□ Ciechanowicz na postawie informacji z Wikipedii.